

dette Dieblik kan det af mere end eet Hensyn være af højeste Vigtighed, at vi ikke indlade os paa saadanne Evangslove uden Nødvendighed. Jeg troer heller ikke, at denne Sag er af den Vigtighed, at vi derfor behøve nu strax at tage en Tilflugt til en Evangslov. Jeg mener, at det vil være fuldkommen tilstrækkeligt, naar vi sige, at, forsaavidt Naturligtien den ikke er ophævet inden 1ste Januar 1857, saa vil det blive foreskrevet, at den inden et vist Tidsrum derefter vil blive afløst paa den Maade, der nu her er foreslaaet. At dog midlertidigt desuagtet de Bestemmelser, der ere foreslaaede her, navnlig med Hensyn til at nedsette Omkostningerne ved Tiendeforeningsens Indgaaen, ligesuldt kunde træde i Kraft, anser jeg som en Selsølg.

Rierkegaard: Den høitærede Minister mener at være misforstaaet af mig, siden jeg skulde have tillagt ham den Mening, at han slet ikke i al Evighed vilde have Tienden afløst — det er Ordene „slet ikke“ og „i al Evighed“ jeg beder man vil lægge Mærke til. Jeg kan nemlig ikke Andet end smigre mig med, at jeg har Bidner paa, at jeg albrig, ikke med et eneste Ord, der i mindste Maade kunde forstaaes paa den Maade, har tillagt den høitærede Minister Saadant. Men jeg har sagt, at den høitærede Minister stod som Extrem paa den ene Side i Henseende til den Hast, det havde med Sagen. Det ene Extrem var Forslagsstilleren, som meente, at det havde stor Hast, det andet den høitærede Indenrigsminister, som meente, at det kunde være et Spørgsmaal, om det ikke var altfor hastigt endog blot til 1ste Januar 1857 at gjøre de nærmest forberedende Skridt. Og jeg har endydermere et Beviis, at jeg ikke kunde uden den besynderligste Forvirring tillagt den høitærede Minister deslige Uttringer, da jeg i mit foregaaende Foredrag har peget hen paa, at, hvad den høitærede Minister havde ytret om Betimeligheden, og om, hvorvidt ikke for Tiden en Lov som den foreliggende turde være for hurtigt et Skridt, at det i mine Tanker kunde føre til en saa snigende Fremfriden, at denne senere kunde lede til en meget brat Fremfriden. Thi en snigende Fremfriden vil dog vel Ingen kunne tiltroe en

Mand med en lille Smule sund Tænkning at forverle med en Opsættelse i al Evighed.

Stampe: I Anledning af den høitærede Indenrigsministers sidste Foredrag skal jeg blot tillade mig at bemærke, at jeg virkelig heller ikke er nogen Under af nogen Evangslov, og isald det i Dieblirket var Tilfældet, at alle Tiender i Danmark ydedes i Kjøbenhavn, og der var Spørgsmaal om at give en Evangslov, hvorved det paabødes, at alle Tiender skulde overgaae fra Odelse i Kjøbenhavn til faste Afgifter, skulde jeg vist heller ikke give min Stemme til den. Men den Omstændighed, at der allerede fra 1810 har eksisteret en Evangslov, som man maaskee nu under de nærværende Omstændigheder vilde gysse tilbage for, har for mig været overbevisende og har høvet den Betænkelse, jeg ellers kunde have ved at gaae ind paa Sagen, eftersom det forekommer mig, at der her aldeles ikke er Spørgsmaal om at give nogen ny Evangslov, men alene Spørgsmaal om at udvide den Evangslov, som kun har gjældt for den ene Parts Vedkommende, til at gjælde for begge Parter, og det finder jeg virkelig meget godt kan gaae an, naar man dermed tillige forbinder at borttage de Byrder, som hidtil have ligget paa den Part, mod hvem den ældre Evangslov hidtil ikke har kunnet bringes i Anvendelse. Jeg vil meget villig indrømme, at den høitærede 3te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) af det Foredrag, jeg tillod mig at holde under denne Sags første Behandling, af det Udtryk, at jeg ikke skulde indlade mig paa at gjendrive de Argumenter, han havde anført mod Sagen, kunde ulede, at dert maaskee kunde ligge, at jeg ikke vilde indlade mig derpaa. Jeg maa imidlertid tillade mig at bemærke, at det langt fra var min Hensigt; dertil bøier jeg mig alt for dybt for den høitærede Landstingsmands store Indsigter, saavel i denne som i alle andre juridiske Sager; men det var kun min Hensigt at yttre, at jeg ikke troer at bestide den parlamentariske Dygtighed, at jeg turde indlade mig med den høitærede Landstingsmand. Min Hensigt med at anføre Præmisserne til den fgl. Indbydelse af 18de Marts 1796 var aldeles ikke, at jeg vilde bruge disse Præmisses som Argument imod den høitærede